

Stromboli

Het eiland Stromboli bestaat uit een vulkaan die, net als de Etna op Sicilië, eeuwig actief is. Het eiland meet ongeveer 12,6 vierkante kilometer en ligt op bijna 30 kilometer ten noordoosten van Lipari. Het hoogste punt van de vulkaan, *Vancori* genaamd, ligt op 926 meter hoogte. Onder de zeespiegel loopt deze vulkaan nog ongeveer 2000 meter door. Als je naar Stromboli kijkt aanschouw je dus eigenlijk slechts de top van een vulkaan.

Doordat de vulkaan eeuwig actief is heeft hij een grote aantrekkingskracht op onderzoekers. Zij spreken van een 'modelvulkaan'. Al van grote afstand, bij goed zicht zelfs vanuit het Italiaanse Calabrië, kun je zien dat de vulkaan actief is. Boven de top van de krater zie je steeds kleine rookpluimen ontstaan. Wanneer je vlakbij de krater staat zie je echter om de 10 minuten flodders lava de lucht in schieten. Ook rotsen en stenen worden door de vulkaan uitgespuwd. Via de rotshelling, genaamd *Sciara del Fuoco*, belanden deze rotsen uiteindelijk in zee. Het luidde gedonder vanuit de vulkaan kondigt steeds weer een nieuwe eruptie aan. Deskundigen beweren dat er in de vulkaan al 5000 jaar achtereenvolgens erupties plaatsvinden. Het is erg spectaculair om dit te aanschouwen. Er is echter wel een flinke wandeling nodig om de top van de vulkaan te bereiken.

De tocht naar de top van de vulkaan is alleen te voet te maken. Hierbij kun je het beste gebruik maken van een lokale gids die je naar de top loodst. Het begin van de beklimming is redelijk goed te doen. De weg bestaat uit brede wandelpaden. Later worden deze echter steeds slechter begaanbaar, smaller en vooral steiler. Er moet dan ook over rotsen geklauterd worden. In het laatste deel wordt de wandeling moeilijk gemaakt door een soort zwart gruis dat er op de grond ligt. Bij elkaar neemt de wandeling tussen de drieëneuhalf en vier uur in beslag. Maar, de wandeling wordt beloond met een prachtig uitzicht. Vanaf een natuurlijk plateau kijk je uit over het vulkanische geweld. Het schouwspel is natuurlijk het mooist bij zonsondergang. Daarom besluiten veel toeristen de nacht door te brengen langs de rand van de krater. De terugtocht te voet neemt logischerwijs iets minder tijd in beslag dan de tocht naar de top. Let er bij de beklimming van de vulkaan op dat het bovenop een stuk frisser is dan beneden. Neem dus altijd iets tegen de kou mee naar boven.

Grote erupties vinden minder frequent plaats op Stromboli. De laatste echt grote eruptie vond plaats op 11 september van het jaar 1930. Hierbij werd het gehele eiland, dat op dat moment nog 2500 inwoners telde, bedekt

onder een dikke aslaag. De lucht werd pikzwart en de mensen zagen geen hand voor ogen. Alsof de dag nacht werd. Hierna werd het complete eiland ongeveer een meter uit zee opgetild, waarna het letterlijk weer terugviel op de oude plek. Hierdoor ontstonden grote vloedgolven. Even later vonden er twee enorme explosies plaats. Enorme rotsen werden de lucht in gesmeten alsof ze niets wogen. Ook begon de zee rondom het eiland te koken, waardoor boten letterlijk verbrandden. Op het eiland was de schade enorm. Vele gebouwen werden vernietigd en de oogst van het land was natuurlijk onbruikbaar geworden. Het leidde ertoe dat veel bewoners het eiland verlieten en emigreerden naar andere oorden.

Naar het schijnt hebben zich na 11 september van het jaar 1930 nog zo'n 15 grote erupties voorgedaan. Op 30 december van het jaar 2002 bijvoorbeeld vond er een flinke eruptie plaats op het eiland. Een groot deel van de helling aan de noordwestelijke zijde van de vulkaan stortte destijds in zee. Hierdoor ontstonden grote vloedgolven waarbij mensen gewond raakten. De overheid besloot daarop het eiland te evacueren.

Op Stromboli wonen in totaal ongeveer 430 mensen. De meeste van hen wonen in de buurtschappen in het noordoosten van het eiland. Deze hetten: *Scari*, *San Bartolo*, *Piscita*, *Vicogrande* en *San Vincenzo*. Deze plaatsjes liggen praktisch aan elkaar vast. Er zijn twee kerkjes in de gemeenschap. Voor de rest zie je er slechts de voor de Eolische eilanden zo typische witte huisjes. Het is goed mogelijk om in zo'n huisje te overnachten. Bij aankomst met de boot wordt dit aangeboden door de bewoners. Natuurlijk zijn er ook kleine hotelletjes en restaurantjes in de plaatsjes aanwezig. Bij Vicogrande is een zwart vulkaanstrand aanwezig. De straatjes van de plaatsjes zijn zo klein dat er geen auto's door kunnen. Natuurlijk rijden er wel scooters. De winkels worden bevoorrad met behulp van brommers met drie wielen, zoals Ape's en Vespa's.

Tegenwoordig wordt de bewoners vooral geld verdiend aan de toeristenindustrie. Steeds meer toeristen bezoeken het eiland. Er worden voor hen steeds betere voorzieningen gebouwd. Ook visserij vindt natuurlijk plaats. Landbouw zie je steeds minder. Hier en daar zijn nog kleine wijngaarden en olijfbomen te vinden. Maar, dat heeft allemaal weinig betekenis.

Aan de zuidwestkust van het eiland ligt een piepklein plaatsje genaamd *Ginostra*. Hier wonen slechts 30 mensen. Zij hebben niet de beschikking over elektriciteit en andere luxe. Wel beschikken ze over het (volgens het *Guinness book of records*) kleinste haventje ter wereld. De plaats is slechts te bereiken via de zee. Het totale isolement van de plaats is iets wat een

bepaalde soort toeristen trekt. Dit zijn waarschijnlijk mensen die behoefte hebben aan absolute rust, want er is helemaal niets te doen in de plaats.

Ongeveer 2 kilometer ten noordoosten van Stromboli ligt de rots *Strombollicchio*. Dit is eigenlijk een overblijfsel van een andere vulkaan. Door erosie is deze rots overgebleven. Vanaf Stromboli kun je er naar toe varen, waar de boot aan kan leggen. Met behulp van een 200 treden tellende trap kun je naar boven klimmen. Vanaf de 57 meter hoge top heb je natuurlijk een prachtig uitzicht over de zee, Stromboli en, afhankelijk van het zicht, een aantal van de andere Eolische eilanden.

Michiel de Ruyter voerde ooit een zeeslag voor de kust van Stromboli. Dit vond plaats op 8 januari van het jaar 1676. Hij vocht hier met de Spaans-Nederlandse vloot tegen de Fransen. Het gevecht werd later voortgezet nabij Sicilië. Bij de laatste gevechten werd de Ruyter aan zijn been geraakt. Hij stierf aan zijn verwondingen op 29 april van datzelfde jaar.